

пердето и гледаше презъ прозорецътъ на Никола, който, като искочи изъ дворътъ, се скри на бърже. Като че го гонѣше нѣщо, той бѣгаше, като исплашенъ конь. Той като че чувствуваше ѣздачъ на себя си, но ѣздачъ, който му пущаше свободно юздитѣ. Ако би срѣщналъ плѣтъ напрѣдѣ си, би го прискочилъ, ако срѣщнѣше турчинъ — би го свалилъ. Нѣкаква си смѣлость го бѣ завладѣла. Но той нищо подобно не срѣщна и, когато влѣзна въ четалището, тогава се посазѣ.

— Защо тичахъ азъ? се попита той.

— Признацитѣ на уморѣванието бѣха очевидни и всички, които се намѣрваха въ четалището, го погледнаха съ удивление; той се зачерви, като ракъ и неможаше да се успокои отъ силното дѣхание.

— Натичалъ си се, му каза единъ съѣдѣ.

— Азъ нетичахъ, му отговори Никола.

— Нѣщо тѣжко си носилъ може би.

— Нѣ, нищо не съмъ носилъ.

— Но защо дѣхашъ тогава, като цигански мѣхъ и си се зачервилъ?

— Ахъ! въздѣхна.

— На ли вѣнка не е топло?

— Но менѣ ми е топло.

— Втрѣсло ли те е?

— Ахъ, нѣ! Нѣщо се случи.

— Иди при бавачката да ти побай.

Никола махна съ рѣка, въздѣхна и се постара да намѣре развлѣчение въ четението. Той взе единъ вѣстникъ, вторий, третий, по прочете ги, но рѣшително нищо не разбѣра. Той виждаше букви, думи и редове, но тѣ не възпроизвѣждаха въ него никакви прѣдставления — четѣше съвършено механически, послѣ почна да гледа постраницѣ и като че търсѣше нѣкого. Той дѣйствително търсѣше Стояна, но нѣмаше го него тамъ.

„Трѣба да си е отишелъ въ кѣщи,“ си помисли Никола и както до тогава механически четѣше, тѣй и сега се подигна, като автоматъ, и излѣзна по градътъ.

Но той сега не бѣрзаше: вървѣше полѣка, всѣкому пѣтъ даваше, мислѣше за нѣщо, но самъ незнай-